
THANK YOU,
WORLD

HLUTI II

ÞRÖSKULDUR 11

Takk, heimur

Ég er kominn að lokum þessara þröskulda á sama hátt og ég hef komið á marga staði í lífi mínu.

Ekki með því að fylgja fullkomnu korti.

Með því að fylgja þræði.

Stundum sýnilegum.

Stundum ósýnilegum.

Stundum nógu sterkum til að leiða mig.

Stundum fíngerðum eins og minning.

Þegar ég hóf þessa vegferð var ég ekki að byggja sögubálk.

Ég var ekki að hanna kerfi.

Ég var ekki að reyna að skilja eftir mig spor.

Ég var einfaldlega að reyna að skilja.

Skilja hvers vegna sumt fólk heldur áfram að lifa innra með okkur.

Skilja hvers vegna viss reynsla yfirgefur okkur ekki.

Skilja hvers vegna sum sár verða að lærdómi.

Skilja hvers vegna tíminn tekur margt með sér en ekki allt.

Sérhver þröskuldur sem þú hefur farið yfir segir frá hluta þessarar leitar.

Ekki kenningu.

Ekki heimspeki.

Leit.

Því lífið hefur aldrei afhent mér endanleg sannindi.

Það hefur afhent mér fundi.

Fólk.

Ábyrgð.

Missi.

Ferðalög.

Sjúkdóma.

Endurfæðingar.

Og úr hverju þeirra hef ég reynt að draga merkingu.

Það hefur mér ekki alltaf tekist.

En ég hef haldið áfram að reyna.

Með árunum hef ég skilið að FÓLKIÐ SEM VARÐ EFTIR fæðist ekki af vörumerki.

Það fæðist ekki af fyrirtæki.

Það fæðist ekki einu sinni af fjölskyldu.

Það fæðist af spurningu.

Hvernig getur líf farið í gegnum tímabil, lönd, menningarheima og fólk án þess að glata eigin sjálfsmynd?

Svarið fann ég ekki í árangrinum.

Ég fann það í samböndunum.

Því sérhver manneskja er afurð samtals.

Enginn byggir sig upp einn.

Enginn vex einn.

Enginn bjargar sér einn.

Að baki sérhverri vegferð er ósýnilegur fjöldi.

Og kominn hingað vil ég loksins viðurkenna hann.

Ég vil þakka öllu því fólki sem hefur skilið eftir spor á leið minni.

Þeim sem urðu eftir.

Og þeim sem fóru aðeins hjá á kafla vegarins.

Þeim sem kenndu mér.

Og þeim sem reyndu á mig.

Þeim sem elskuðu mig.

Og þeim sem mótmæltu mér.

Þeim sem gáfu mér tækifæri.

Og þeim sem kenndu mér að skapa mér þau sjálfur.

Ég þakka afa mínum.

Föður mínum.

Móður minni.

Fyrir það sem þau færðu áfram án þess að þurfa að útskýra það.

Ég þakka fjölskyldu minni.

Fyrir að hafa deilt með mér ekki aðeins auðveldu dögunum heldur umfram allt þeim erfiðu.

Ég þakka konunum sem hafa farið í gegnum líf mitt.

Oft sáu þær á undan mér það sem var að gerast.

Oft skiluðu þær mér sannleika sem ég hefði ekki náð að sjá einn.

Ég þakka samstarfsfólkinu sem ég hitti á leiðinni.

Fólkinu sem ég vann fyrir og fólkinu sem vann með mér.

Því öll, á ólíkan hátt, kenndu þau mér eitthvað.

Ég þakka löndunum sem tóku á móti mér.

Borgunum sem hýstu mig.

Menningarheimunum sem sýndu mér ólík sjónarhorn.

Þau minntu mig á að heimurinn er miklu víðáttumeiri en sannfæringar okkar.

Ég þakka fólkinu sem þjáðist við hlið mér.

Því sameiginlegur sársauki kennir lexíur sem velgengnin þekkir ekki.

Ég þakka líka þeim sem eru farin.

Fjarverur þeirra áttu jafn mikinn þátt í að móta manninn sem ég er orðinn og nærverurnar.

Ég þakka raunirnar.

Föllin.

Sjúkdómana.

Ósigrana.

Óttann.

Erfiðu næturnar.

Spurningarnar án svara.

Því í hvert sinn sem eitthvað brotnaði kom eitthvað ósviknara í ljós.

Í dag trúi ég ekki lengur að líf sé mælt af því sem það leggur undir sig.

Ég trúi að það sé mælt af því sem það færir áfram.

Af því sem það skilur eftir í öðrum.

Af því sem það gerir mögulegt.

Af því sem heldur áfram að lifa þegar höfundur þess er ekki lengur í miðju sviðsins.

Ef ég er orðinn það sem ég er, þá er það ekki einni ákvörðun að þakka.

Það er ekki einum eiginleika að þakka.

Það er ekki einni manneskju að þakka.

Það er árangur þúsunda framlaga.

Funda.

Athafna.

Orða.

Fyrirmynda.

Nærvera.

Þetta verk ber nafn mitt.

En það tilheyrir ekki aðeins mér.

Það tilheyrir líka öllum þeim sem, vitandi eða óafvitandi, hafa skilið eftir far á leiðinni.

Kannski er þetta lokamerking FÓLKSINS SEM VARÐ EFTIR.

Ekki frásögn, heldur viðurkenning.

Viðurkenningin á því að sérhver manneskja er sameiginleg bygging.

Summa sambanda.

Landafræði áhrifa.

Minni á hreyfingu.

Og ef þú hefur á þessum blaðsíðum fundið eitthvað sem tilheyrir þér, þá er þessi saga ekki lengur aðeins mín.

Hún er líka orðin svolítið þín.

Þess vegna lýk ég ekki með kveðju.

Ég lýk með þakklæti.

Til allra þeirra sem hjálpuðu mér að verða það sem ég er.

Til allra þeirra sem gengu við hlið mér.

Og til allra þeirra sem munu halda ferðinni áfram.